

Српска русофилија као геополитичка загонетка

Релативно проруска политика Србије представља својеврсни геополитички скандал још од 2014. године када су Срби (како у Србији, тако и у БиХ) постали једина нација Европе (не рачунајући постсовјетски простор) која је одбила да уведе санкције Русији. Та чињеница је привукла пажњу како западних суверениста, тако и западних глобалиста, али и саме Русије. Једни су у Србима видели „једини слободан народ Европе“, други – „пиона у руском хибридном рату на Балкану“. Али и за једне и за друге српско понашање деловало је аномално, као загонетка коју треба решити.

Упркос високом нивоу интеграције у политичке структуре тзв. „глобалног Запада“ (Србија је тренутно у преговорима о чланству у ЕУ), упркос апсолутној доминацији западног капитала и западних идеолошких наратива у српској медијској сфери, сваку антируску пропаганду (и уопште било какву критику на рачун Русије, а поготово на рачун њеног председника Владимира Путина) већина Срба категорично, чак острашћено одбацује

Случај Србије је још загонетнији ако имамо у виду чињеницу да Србија свакако није у релевантном смислу самосталнија нити суверенија држава од земаља-чланица или земаља-кандидата ЕУ. Штавише, Србија непрекидно доказује да је за њу изузетно тешко, а често и потпуно немогуће водити самосталну политику, независну од европског и западног политичког утицаја. Без обзира на то (а вероватно управо зато) чак и минимална српска брига о сопственим интересима везано за санкције Русији претила је да постане „фактор Оливера Твиста“ – лош пример за друге полузависне полуколоније Запада које такође могу да „потпадну под лош утицај“ и „добију чудне идеје“ о заштити

Пише: Никола Танасић
субота, 26 новембар 2022 19:25

властитих политичких и националних интереса.

Захваљујући томе је српска килава и слабашна русофилија на међународној политичкој сцени постала проблем који се мора решити како се овај случај не би почео понављати, односно, из руске перспективе, управо да би се почео понављати. Притом само неувођење санкција и није толико загонетно, колико општи однос Срба према Русији. Упркос високом нивоу интеграције у политичке структуре тзв. „глобалног Запада“ (Србија је тренутно у преговорима о чланству у ЕУ), упркос апсолутној доминацији западног капитала и западних идеолошких наратива у српској медијској сфери, сваку антируску пропаганду (и уопште било какву критику на рачун Русије, а поготово на рачун њеног председника Владимира Путина) већина Срба категорично, чак острашћено одбацује. И не само антируску пропаганду, већ били какву информацију која показује Русију у негативном светлу. За сваку грешку руских власти Срби имају спремно оправдање, за сваки пораз Русије на међународној сцени постоји сасвим логично објашњење, иза сваке руске несреће стоји лукави план који ће губитке претворити у нову, изванредну победу у неком тренутку у будућности.

Једноставније речено, Србија је једина земља Европе у којој Русија поседује властиту *истинску меку моћ*

– способност да промовише своје политичке интересе и идеолошке позиције практично без икаквих улагања или пропагандних напора

Пише: Никола Танасић
субота, 26 новембар 2022 19:25

Једноставније речено, Србија је једина земља Европе у којој Русија поседује властиту *истинску меку моћ*

– способност да промовише своје политичке интересе и идеолошке позиције практично без икаквих улагања или пропагандних напора. Истинска мека моћ је управо то – њој није потребан труд, није јој потребан новац, она шири свој утицај кроз друштвени метаболизам

осмозом

, чак и у условима када јој се на сваком кораку супротставља пропаганда друге стране. Управо на такав начин су деловали вектори америчке меке моћи у земљама Источног блока, донекле и у Југославији. А управо је историја ширења америчког меког утицаја у Југославији одиграла важну улогу у формирању данашњег српског русофилства.

Вектори формирања русофилне свести код Срба

Симплификаторских и једнодимензионалних одговора на питање српске русофилије има много, пре свега у западним медијима и њиховим испоставама у Србији. Они овај феномен са лакоћом објашњавају, тврдећи да су (1) Срби жртве руске пропаганде и манипулација; да (2) Русија плаћа српску подршку политичким услугама (укључујући вето у Савету безбедности УН везано за Косово) и јефтиним енергентима; а и даље је, поготово на Балкану, популарна и теза да су (3) Срби „мали Руси“ – они су фактор ентропије и антиевропејства, „племе зло“, како Пушкинов Наполеон назива Црногорце, и то је њихова „расна особина“. Све ове претпоставке, поред чињенице да су засноване на шовинистичким и расистичким стереотипима о Србима, у ствари су *материјално погрешне*

, и лако се могу чињенички оспорити. Тако можемо да приметимо да (1) Србија није једина земља Европе у којој делују руски медији и агенти утицаја; да (2) Русија није једина земља која политички подржава Србију (ако говоримо о Косову – није тешко приметити да међу Србима не постоји ни приближно толико одушевљење Кинезима, Шпанцима, или Бразилцима), нити је Србија једина земља која зарађује на енергетској сарадњи са Русијом; може се, најзад, указати и на чињеницу да (3) Срби никако нису мање под утицајем западне културе и вредности од других народа Балкана и Источне Европе. Ако ишта, пре би се могло рећи да је тај утицај још и већи него код других народа.

Снага те народне русофилије је толика, да је у стању да једну државу која је управљачки потпуно потчињена структурама ЕУ натера да се супротстави захтевима да води антируску политику – захтевима какве друге (богатије и снажније) земље у западној политичкој орбити испуњавају увек и без поговора

Наравно, постоје и комплекснији одговори на питање о изворима српске русофилије. Они ће овде бити само поменути будући на не представљају непосредну тему, али их свакако и све време треба имати у виду. У том контексту можемо (веома упрошћено) да укажемо на више фактора који су обликовали оно што она представља данас: (а) *фактор Трећег Рима*

(Русија је историјски била центар православног света и покровитељ православних народа – али не само Срба, већи и Грка, Бугара, Румуна и др.); (б) *фактор словенофилије*

(Русија је активно подржавала покрете словенске словесности и јединства у Европи – али не само у Србији, већ у свим словенским земљама); а имамо и (в) *фактор Интернационале/Коминтерне*

(Југославија је била социјалистичка земља скоро пола века, ако у њој утицај СССР и јесте био знатно мањи него у земљама Варшавског пакта). Најзад, имамо и фактор који можемо назвати (г)

фактор деведесетих

(или

фактор санкција

) који се односи на коначни распад Југославије и велики историјски конфликт Срба са тзв. „колективним Западом“ током југословенских ратова '91-95. и '98-99. И опет – и овде би се могло рећи да Срби нису једини народ који је на својим леђима осетио америчку и НАТО батину, ако и јесте једини народ у Европи који је НАТО бомбардовао (и то два пута). Али чак ни то не подразумева аутоматски љубав према Русији, поготово не тако живописну. Снага те народне русофилије је толика, да је у стању да једну државу која је управљачки потпуно потчињена структурама ЕУ натера да се супротстави захтевима да води антируску политику – захтевима какве друге (богатије и снажније) земље у западној политичкој орбити испуњавају увек и без поговора.

Русија на амерички начин – необични случај српске русофилије

Пише: Никола Танасић
субота, 26 новембар 2022 19:25

Русија на амерички начин – необични случај српске русофилије

Пише: Никола Танасић

субота, 26 новембар 2022 19:25

[REDACTED]

[REDACTED]

Русија на амерички начин – необични случај српске русофилије

Пише: Никола Танасић

субота, 26 новембар 2022 19:25

